

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 855/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца В.С. из Б., чији је пуномоћник у ревизијском поступку адвокат С.Н. из Б., против тужене ОШ Д.Д. из Б., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.3492/14 од 10.11.2014. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.3492/14 од 10.11.2014. године.

Образложење

Исправљеном пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.3035/2010 од 05.07.2012. године, ставом првим изреке, поништена су као незаконита решење тужене бр.533/01 од 28.11.2001. године и одлука тужене бр.543/01 од 12.12.2001. године, по којима је тужиоцу престао радни однос. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име изгубљене зараде за децембар месец 2001. године исплати 7.970,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2002. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да суд обавезе тужену да му исплати опредељене новчане износе на име изгубљене зараде за период од јануара месеца до 04.12.2002. године, са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 30.11.2001. до 04.01.2002. године, а одбијен је и његов захтев за уплату ових доприноса за период од 04.01. до 04.12.2002. године. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу у радну књижицу упише радни стаж за период од 30.11.2001. до 04.01.2012. године, а одбијен је као неоснован његов захтев за упис радног стажа за период од 05.01.2002. до 04.12.2002. године. Ставом шестим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да му тужена уплати порезе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.3492/14 од 10.11.2014. године, преиначена је наведена првостепена пресуда у ставовима првом и другом

изреке, у усвајајућем делу става четвртог и у ставу петом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене бр.... од 28.11.2001. године и одлука тужене бр.... од 12.12.2001. године по којима му је престао радни однос, као и да се тужена обавезе да му на име изгубљене зараде за децембар месец 2001. године исплати 7.970,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости до исплате и да му за његов рачун уплати доприносе за ПИО, надлежном Фонду ПИО за период од 30.11.2001. до 04.01.2002. године и да му у радној књижици упише радни стаж за исти тај период. Ставом другим изреке, наведена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда од 25.06.2014. године, потврђена је у ставу трећем изреке и у одбијајућем делу ставова четвртог и петог изреке и у ставу 6. изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијски наводи не садрже конкретно означавање битних повреда, нити чињенице из којих би се могло закључити која је то битна повреда учињена доношењем побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао код тужене радни однос на одређено време, без поступка јавног оглашавања, због хитности замене одсутног наставника, а најдуже до 90 радних дана, почев од 03.09.2001. године, по основу уговора о раду бр. од 30.10.2001. године, на радном месту наставника техничког образовања, на основу одлуке директора тужене од 03.09.2001. године. Побижаним решењем директора тужене бр. од 28.11.2001. године, тужиоцу је престао радни однос код тужене са даном 30.11.2001. године, због истека рока на који је заснован радни однос на одређено време (без поступка јавног оглашавања). Побижаном одлуком школског одбора тужене бр.543/01 од 12.12.2001. године, одбијен је приговор тужиоца изјављен на наведено решење о престанку радног односа од 28.11.2001. године. Одлуком школског одбора тужене бр..... од 12.12.2001. године, а након спроведеног поступка јавног оглашавања за радно место наставника техничког образовања по огласу од 19.11.2001. године, изабран је кандидат Р.М., дипл. машински инжињер, у радни однос на одређено време до годину дана и одређено да кандидат ступа на рад 13.12.2001. године. Тужилац је тужбу у овој правној ствари против наведеног решења о престанку радног односа поднео 13.12.2001. године, а током овог парничног поступка сазнао је за одлуку тужене, коју је потом обухватио тужбом.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца јер је нашао да је побијано решење од 28.11.2001. године, и одлука тужене од 12.12.2001. године, донето противно члану 13. став 2. тада

важећег Закона о радним односима („Сл. гласник РС“, број 55/96) којим је прописано да запосленом који је засновао радни однос на одређено време, тај радни однос престаје између осталог, истеком одређеног рока, који није истекао до дана доношења побијаног решења тужене од 28.11.2001. године, јер је уговором о раду било одређено да ће радни однос тужиоца на одређено време трајати најдуже до 90 радних дана, почев од ступања на рад 03.09.2001. године. Суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде изгубљене зараде за децембар месец 2001. године, уплату доприноса за ПИО и уписа његовог радног стажа у радну књижицу за период од дана престанка радног односа 30.11.2001. године до 04.01.2002. године, када је требало да истекне 90 радних дана за који период је засновао радни однос на одређено време на месту наставника.

Правилно је другостепени суд и по налажењу овога суда применио материјално право, закључивши да су побијано решење и одлука тужене донети законито на основу члана 13. став 2. тада важећег Закона о радним односима, јер је тужилац радни однос на одређено време засновао на време не дуже од 90 радних дана, на основу члана 14. став 1. тачка 8. истог закона; због чега је тај радни однос могао да престане од стране тужене у свако доба у оквиру тог периода до 90 радних дана почев од 03.09.2001. године. С обзиром да је тужиоцу тај радни однос на одређено време законито престао са даном 30.11.2001. године, правилно је другостепени суд закључио да му не припада тражена изгубљена зарада за децембар месец 2001. године, уплата доприноса за ПИО и упис радног стажа у радну књижицу за период од дана престанка радног односа до 04.01.2002. године.

Како је у поступку утврђено да је тужена расписала оглас и извршила избор кандидата за радно место наставника техничког образовања (за које је тужилац био до тада ангажован) по спроведеном поступку јавног оглашавања за то радно место, то су неосновани ревизијски наводи тужиоца којима истиче да је доношењем побијане пресуде погрешно примењено материјално право зато што наводно није отклоњен законом предвиђени услов хитности за заснивање радног односа на одређено време без поступка јавног оглашавања.

На основу изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић, с.р.**